

høitærede Minister vil nok evindre, at jeg i sin Tid overgav ham 3 Dokumenter om Hr. Castenskjold. Et af disse, under hvilket der er to Vidner, er saalydende: „Vi Undertegnede bevidner herved, at Lieutenant Castenskjold flere Gange haver udfjældt Corporal S. P. Sjørgensen i vores og Kammeraters Paahør for et forbandet Kvæghoved og andet Lignende“ — jeg tror ikke, at det forhøier Disciplinen, naar den ene Befalingsmand fjælder den anden saaledes ud — „og ligeledes en Gang i afvigte Vinter jagde, at det var Løgn, hvad jeg forklarede Folkene“. Denne Erklæring er understreket af to civile Mænd, hvoraf den ene for Tiden tjener i Studiestræde Nr. 5, den anden i Studiestræde Nr. 7. Jeg overleverede dernæst den høitærede Minister om samme Lieutenant en Erklæring, der var understreket af 6 Vidner, og den er saaledes lydende: „Vi Undertegnede bevidner herved, at Lieutenant Castenskjold har revet Trainkonstabel Nr. 353, Christensen, af Hesten og sparket ham op i Munden, saaledes, at Munden gik itu“. Denne Erklæring er der 6 Vidner under. Jeg gav endelig den høitærede Minister en 3die Erklæring, som der er 13 Vidner under, og den er saalydende: „Vi Undertegnede erklærer os herved villig til at vidne med Corporal S. P. Sjørgensen, at Lieutenant Castenskjold haver slaaet Trainkonstabel Nr. 362, Pedersen, af 1ste Artilleriafdeling, 1ste Batteri, saaledes, at han blev fritaget for 3 Dages praktisk Tjeneste og var sorteblaa paa Kroppen“. Det er altsaa ialt 21 Vidner, som jeg har tilladt mig at præsentere den høitærede Minister. Vi have rigtignok faaet Utal i „Dagbladet“, fordi vi have bedrevet det sammen, saa jeg antager, at den cærede Minister vel ikke vil have mere med mig at gjøre, naar jeg igjen kommer med noget Saadant, saa at jeg formodentlig kommer til at gaa en helt anden Vej og komme frem med det her i Salen. Der er altsaa 21 Vidner, og man har jo ikke hørt, at Nogen af dem — der er jo nok at slaa af paa — er kommen i Forlegenhed, fordi han har vidnet falsk; jeg tør derfor antage, at deres Erklæringer i alt Væsentligt have vist sig rigtige; thi ellers vare nok i alt Fald nogle af dem komne i Forlegenhed. (Krigsministeren: Det er der ogsaa.) Ja, ja, der er saamaend nok at slaa af paa, der er jo 21. Men hvad bliver der nu gjort ved denne Hr. Castenskjold? Ja, han kommer til at sidde og hvile sig en Maanedstid i Cachotten, men denne Mand her, der har tjent i over 30 Aar i den danske Hær, der er Dannebrogsgmand og omtales med Udmærkelse fra Krigen, faar, fordi han har udfastet et saadant Tankesperiment, som

man ikke har kunnet bevise ham, at han har villet føre udenfor sin egen Stue, først en Straf, idet der dikteres ham 8 Dages Bagtarrest. Jeg kunde forstaa, at Manden havde faaet en saadan lille Straf, en Frettesættelse, saa at han fik at vide, at saadant Noget maatte han ikke gjøre; thi det kunde ske, at det kom udenfor hans Stue og kunde stade Disciplinen. Men det er ikke gaaet saaledes. Han faar ikke blot de 8 Dages Bagtarrest, men det erklæres, at en Mand, der har saadanne Tanker, kan ikke være i den danske Hær, men maa affjediges, og Manden faar foruden de 8 Dages Bagtarrest den Straf at blive affjediget i en Alder af 45 Aar og mister omtrent 1,000 Kr. om Aaret i Indtægt. De to Straffe kunne dog ikke jævnes. Det er ligesom forleden Aar med Premierlieutenant Arendrup. Jeg kom og beviste, hvorledes han opførte sig mod sine Undergivne. Jeg tror ikke, at det lykkes ham at komme bort fra noget af de Hovedpunkter, jeg havde nævnt; han kom ogsaa en Maanedstid ind at hvile sig paa Kastellet. Der fortælles, at han fik sine Kager og Vine og Buketter sendte af sine Folk her i Byen — det kunne de have Lov til — men der fortælles tillige, at han bagefter er bleven Kammerjunker. Tro de Herrer, at det, naar man af disciplinære Grunde affjediger en saadan Mand som Stabssergenten, gavner Disciplinen i Hæren, at de høiere Befalingsmænd straffes saa mildt, og at en af dem saa bagefter bliver Kammerjunker; ja, jeg veed ikke bestemt, at det er Tilfældet, men det er fortalt mig, at han blev det; det veed naturligvis den høitærede Minister. Jeg har i de Aar, jeg har været Rigsdagsmand, altsaa ofte — jeg kan sige desværre — havt Leilighed til at maatte fremdrage militære Myndighedsmisbrug, baade her i Salen og ogsaa ved at henvende mig direkte til den høitærede Minister. Der er naturligvis fra anden Side øvet en stærk Kritik mod mig baade af Medlemmer her i Salen og af Pressen for min Virksomhed paa dette Omraade; men jeg kan sige, at det har været mig en færlig Glæde at tage netop denne Sag her op, for det er ikke en almindelig Hefkuthistorie, men angaar en af Hærens bedste Befalingsmænd, som man sige. Den høitærede Minister var jo fuldstændig enig med mig i de Udtalelser, jeg fremkom med i Begyndelsen af mit Foredrag, om at netop den Slags Befalingsmænd er Kjærnen i Hæren. Det har glædet mig i færlig Grad netop at komme til at træde i Stranken for saadan en Mand, for det er en fuldstændig Misforstaaelse og komplet urigtigt, naar Nogen tror, at jeg ved min Paatale af den